

ПЪЛЗЯЩИЯТ САТАНИЗЪМ

Вече няколко години българската общественост се опитва да въведе православно вероучение в училищата. Само че „българската общественост“ не е хомогенно понятие. Сред нас има хора, които искат децата им да изучават други религии и това е тяхно право. Но ПОВЕЧЕТО БЪЛГАРИ искат поколенията да познават основата на вярата, която е запазила българското име! Как да докажем това ли? Достатъчно е да припомним, че според статистически проучвания от няколко години Българската Православна Църква има най-високото доверие на гражданите на Република България!

През тези няколко години един ректор на най-уважавано висше учебно заведение изрази желание да премахне „религиозните символи“ на територията на това огнище на просветно знание, което на всичко отгоре носи името на св. Климент Охридски Чудотворец – създателят на първото такова училище у нас в далечния девети век!

Един министър на образованието пък заяви, че ще премахне „религиозните символи“ от всички български училища. Възпря го фактът, че кръстът, като религиозен символ, присъства в герба на нашата държава точно шест пъти, а този герб задължително се изобразява в дипломите на завършилите.

Примерите от подобно естество са много и няма защо да ги изброяваме. Не можем да очакваме действащите лица в тях да се засрамят. Цинизмът в цялата ситуация е в това, че докато с най-непочтени методи се блокира всякакъв опит Словото Божие да стига до тези деца, чиито родители желаят то да им се преподава, учебните заведения от най-висок калибър у нас преподават... дъновизъм и други форми на „езотеризма“. А езотеризмът, както и да се преподава, все е поклонение на рогатия враг на човешкото спасение!

През учебната 2011-2012 година Педагогическият факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ предлага в бакалавърския курс на желаещите да следват т. нар. специалност „неформално образование“ предмета „Езотерични системи за

духовно развитие на личността”! Искат – не искат, студентите трябва да изслушат в продължение на 60 часа в подробности как се служи на сатаната, а след това трябва да се явят на изпит. Ако не го направят, няма да вземат диплома! Съгласен съм, че всеки може да учи това, което иска, но Софийският университет е държавен! Следователно неговите образователни норми по никакъв начин не могат да нарушават правата на православните граждани на нашата държава! Най-малкото, което би могло да се направи, е вярващите православни християни, следващи тази специалност, да могат да избират да изучават „Катехизис”, иначе казано - учението за **православно** духовно развитие на личността. Тази възможност не само не им се дава, но в рамките на същия курс, те трябва да изучават и изобретения от Петър Дънов танц „паневритмия”! След като изслушат „лекциите” студентите трябва да направят задължителните упражнения, а накрая – да напишат и курсова работа¹!

Както показва в книгата си за Петър Дънов иеромонах Висарион от светогорската света обител „Св. Георги-Зограф”, дъновизмът обмислено и упорито трови съзнание на подрастващите още от детската градина. Но това добре маскирано сатанистко движение също така организирано надава вой срещу всеки опит да се обсъжда възможността в училищата да се изучават основите на светото Православие.

По тази причина помолихме отец Висарион да ни разреши да публикуваме в настоящата брошура няколко откъса от неговата вече добре известна книга „Петър Дънов - анализ на едно лъжеучение.”

Руси Ст. Русев

---

¹ Виж: http://www.uni-sofia.bg/index.php/bul/fakulteti/fakultet_po_pedagogika/specialnosti/bakalav_rski_programi/fakultet_po_pedagogika/neformalno_obrazovanie

ЗАЩО ДЪНОВИЗМЪТ Е САТАНИЗЪМ?

Бог да просвети всички, които четат този малък, но православен труд, и те да се освободят от оковите на фалшивото, теософско-окултно „християнство“.

В наши дни, когато християнство и Църква са изложени на тънък или открит присмех, и когато се правят непрестанни опити за подмяна на основни духовни понятия, отново е настъпила необходимост от апология на истинското християнство.

Актуален е въпросът накъде отива, в духовен план, съвременното българско общество. Въпреки, че формално все още се самоопределяме като православни християни², все по-широко сред нашите съвременници се разпространява култът към екстрасенси, езотерици, контактъори, астролози, теософи, окултисти, магове, йоги, гурута, врачки, учители по рейки и псевдохристияни от рода на Петър Дънов и Ванга. За последните двама и досега се пишат хвалебни книги и статии, правят се телевизионни предавания и документални филми. Понастоящем П. Дънов е считан за най-четеният (или поне най-издаваният) български автор – броят на книгите с негови беседи, издадени след 1990г. надхвърля 500, а

---

² През март 2005г. авторитетното сп. Щерн дава за България следните данни: 7,7 милиона жители, от които 84% са (поне формално) източно-православни християни, 13% - мюсюлмани, 3% - протестанти, католици, евреи, и др. Но според ст. н. с. Стефан Пенев от БАН, съветник на комисията по вероизповеданията, само 50 % от православните християни посещават църква (и то не редовно). В този аспект още по-важно разграничение прави немската федерална служба за чуждестранни осиновявания в статистиките си за България от 2003, където изрично се посочва, че атеистите в България са около 1/3 от населението, както е важен и изводът, че много българи са вписвани формално като източноправославни, макар всъщност да не са (вж <http://www.point-of-view.org/?p=24>).

публикации за Ванга в последните 10 години са повече от 800, като част от тях са толкова истерични и духовно-опасни, че незабавно би трябвало да предизвикат съответната реакция.

Според Божието Слово, **християнската вяра е веднъж завинаги предадена на хората и тя е неизменна** (срв. Иуда 1:3). Следователно ние не трябва да очакваме нови учения и откровения от абсолютно никого (а това включва и „нашите“ Дънов и Ванга). Както казва св. ап. Павел, и ангел от небето да ни известява нещо по-различно от вече предаденото ни учение, анатема да бъде (вж Гал. 1:8)! А за това, че все по-малък ще става броят на истински вярващите в Божието Слово, сам Господ Иисус Христос ни предизвестява: *„но Син Човеческий, кога дойде, ще намери ли вяра на земята?“* (Лук. 18:8). И така, нека не се смущаваме нито от новите, все по-грандиозни „откровения“, чудеса и личби на лъжеучителите, нито от обвиненията на модерните „ню-ейдж“ хора, които обвиняват православните християни в закостенялост и фанатизъм. Всичко това е предречено от Бога, че ще стане, и ето, вече става.

Като помним думите на ап. Павел: *„не участвайте в безплодните дела на мрака, напротив, избличавайте ги“* (Ефес. 5:11), ние имаме за цел, въз основа на Православното учение, да покажем *чрез достоверни факти* истинската същност на многобройните лъжеучения на Дънов и на псевдодуховната дейност на Ванга и по този начин да спомогнем за разобличаването на все по-нарастващите духовни заблуди като теософия, езотерично „християнство“, окултизъм, контактърство и екстрасенство. Тъй като, както вече споменахме, повечето съвременни хора имат неясни и често пъти изопачени представи за духовност, святост, и въобще - християнство, затова ще посочим истинските християнски критерии за духовност и святост, а освен обективно изследване на фактите относно П. Дънов и Ванга, ще направим и богословска оценка къде се намират те двамата спрямо тези истински критерии. За да успеем успешно да разграничим истина от лъжа, въпросите ще бъдат разгледани в светлината на Богооткровеното православно християнско учение.

Защото ние твърдо изповядваме, че Господ Иисус Христос е *Пътят, и Истината, и Животът* и *никой не дохожда при Отца, освен чрез Него* (вж Йоан 14:6), а Църквата, която Той основа, е *стълб и крепило на истината* (1 Тим. 3:15) и *портите адови няма да ѝ надделаят* (Мат. 16:18).

Петър Дънов е роден на 11 юли 1864 г. в с. Хадърча (сега Николоевка), Варненско. Бил е трето дете в семейството на свещеник Константин Дъновски и на Добра Георгиева.

За свещеник Константин Дъновски (1830-1919) се знае, че е бил активен участник във възрожденските процеси и радетел за българска църковна независимост. След смъртта на гръцкия митрополит Порфирий в град Варна през 1864 г., той прекратил връзките си с гръцката митрополия, а на 17 февруари 1865 г. в храма "Св. Арх. Михаил" отслужил св. Литургия на славянски език, като вместо името на вселенския патриарх, поменал това на Иларион Макариополски.

След Освобождението отец Константин започнал редовно да служи в храма "Св. Архангел Михаил" и следващите 10 години прекарал в активно пастирско служение. През 1898 г. бил пенсиониран поради старост, но останал да живее при този храм. Последната обществена изява на отец Константин била възложената му от българското правителство благотворителна акция в полза на населението в Македония по време на Балканската война (1912-1913). Макар и на преклонна възраст, той изпълнил това поръчение и раздал парични помощи на бедстващите българи в новоосвободените земи.

На 13 ноември 1919 г. о. Константин починал на 89-годишна възраст в сан свещеноиконом и бил тържествено погребан в църковния двор на варненския храм „Св. Арх. Михаил“.

Даниил Ласков (+1922), редактор на „Църковен вестник“ и преподавател в Софийската семинария пише следното: „Поп Константин Дъновски, когото аз познавах лично, бе сам по себе си

добър свещеник, но той е имал семейното нещастие на библейския първосвещеник Илий да бъде посрамен от лошото поведение на своите деца, които (...) минали в протестанството, въпреки молбите на бащата свещеник, който по този случай е имал не малко неприятности, както от своите енорияши, така и от своето духовно началство.³

П. Дънов е завършил основно училище в с. Хадърча (Варненско), петокласна мъжка гимназия във Варна и американско протестантско (методистко) училище в Свищов (през 1886г.). Влияние от протестанството продължава да се чувства и през по-късни периоди от живота му, най-вече във враждебното му отношение към всякаква църковност. Бил е учител в с. Хотанца (Русенско) за около една година, а през 1888г. 24-годишният Дънов заминава за САЩ и там започва да учи в протестантската (методистка) семинария в град Медисън (Ню Джърси), която завършва през 1892г. От есента на 1892г. до юни 1893г. посещава занятията на теологическия факултет на университета в Бостън, където защитава дипломна работа на тема „Миграцията на германските племена и тяхното християнизирание“, а след това, отново за период от около една година, посещава и занятията в медицинския факултет в същия университет.

През 1895г. Дънов се завръща в България и живее във Варна, като отказва предложението да служи в методистката „църква“. През 1896г. издава първата си книга „Науката и възпитанието“, участва в създаването на читалище „П. Р. Славейков“ и е негов библиотекар, а през 1897г. става съучредител на „Общество за повдигане религиозния дух на българския народ“ (заедно с известният тогава теософ Г. Миркович⁴). Същата година той издава брошура със

---

³ Ласков, Д. Цит. по сб. Истината за учението на П. Дънов. Света Гора, 2002, с.7.

⁴ Г. Миркович – (1825 - 1905) е лекар, родом от Сливен. В един по-късен етап от живота си той започва да се занимава с окултизъм и е автор на теософско-окултните списания “Нова светлина” (1891-1896), “Здравословие” (1892-1896) и “Виделина” (1902). През 1893г. в Париж, на спиритически сеанс, чрез медиума Лучия Гранж, Миркович получава съобщение за „млад вожд на българския народ,

заглавие „Хио-Ели-Мели-Месаил”, започва да изнася сказки и беседи и постепенно застава в центъра на общност с подчертано окултен характер, която в началото е наричана „синархическа верига“ (1906 г.), а впоследствие - „Всемирно бяло братство“ (1918 г.)

Пред своите най-близки ученици той започва да се представя за тъждествен на Бога: „между Мене и Бога разлика няма да правиш“⁵, „Съдбата на света минава през Мене“⁶, „Моите крака мислят по-добре от вашите глави“⁷, „Аз имам власт да възкресявам, да лекувам, да променям човешки съдби, да променям политически събития, и да направлявам съдбините на човечеството“⁸ и други подобни. Съществуват стотици добре документирани Дънови претенции за божественост. Имало е спорове дали Дънов се е представял за Христос, и те се пораждат от това, че Дънов говори двусмислени неща по този въпрос, понякога дори сам си противоречи. Всъщност много от учениците му са считали Дънов за повече от Христос, а и в наши дни се появяват дъновистки писания, че Христос е Синът, а Дънов бил Отец! Ето и конкретен пример за подобно богохулство: „Днес дойде Отец. Дойде Башата. Дойде в България. Бог дойде чрез Башата чрез Всемировия Учител Беинса Дуно.“⁹ Тези твърдения, недопустими за истински християнин, се основават на думи на самия Дънов, че е „Отец“.

надарен с божествена сила, който след много пътешествия се завръща в България“. Така става ясно и защо Миркович, получил това бесовско откровение за „вожда“ Дънов, охотно се среща с него и заедно с него се заемат да „повдигат“ религиозния дух на българския народ към пропастта на теософията и окултизма.

⁵ Беинса Дуно. Учителя за себе си. С., 2006, с. 14.

⁶ Кръстев, В. Изгревът на Бялото братство пее и свири, учи и живее, т.1. С. 1993, с. 41.

⁷ Беинса Дуно. Учителя за ... Пос. съч., с.6.

⁸ Пак там, с. 14.

⁹ Кръстев, В. Изгревът на ... Пос. съч., с.634-635.

Неслучайно в някои статии на Църковен вестник от 1922г. Дънов е наричан не само „лъжеучител“, но и „антихрист“¹⁰.

През месец октомври 1898г. Дънов изнася във Варна беседата „Призвание към народа ми - български синове на семейството славянско“. Това е и моментът, когато Дънов официално се представя за бъдещ „вожд“, призван да предаде на българите (а и не само на тях) новото окултно учение, че „вие (българите) скоро приближавате да заемете едно високо място в реда на изкупените висши светове, които постепенно, неотклонно възлизат един след друг в една нова област на горните върховни светове“¹¹. Това призвание (въпреки някои нравствени изисквания за по-морален живот) като цяло носи окултно-екстатичен характер, като в него дори има наличие на открити заплахи към непокорните: „Знайте, в случай, че отхвърлите моите благи съвети и се възпротивите на моите Божествени диктувания, които ви давам, защото сте близки на сърцето ми, то ще употребя и други мерки, много по-лошави...“¹², а накрая е подписано от Дънов като „Елохил, ангел на Завета Господен“.

Впоследствие Дънов открито ще започне да проповядва и за скоро идващата „шеста раса на Синовете Божии“¹³. Необходимо е още сега да поясним, че всички тези теософски словоизлияния за бъдещата духовна еволюция на хората открито противоречат на Божието Слово, което недвусмислено предсказва за една все по-голяма нравствена и религиозна деградация на човечеството (срв. 2 Тим. 3:1-5 и Лук. 18:8), която деградация логично ще доведе и до Второто Пришествие на Спасителя и Страшния Съд. Във връзка с Дънов и други теософи, нека си припомним, че Божието Слово предупреждава и за появата на множество лъжепророци и лъжехристи (вж Мат. 24:5-12).

---

¹⁰ Вж Църковен вестник, С., бр.32 от 1922, с.2.

¹¹ Дънов, П. Призвание към народа ми - български синове на семейството славянско, С., 1998, с.4.

¹² Дънов, П., Призвание към ... Пос. съч., с. 7.

¹³ Вж Дънов, П. Сила и живот, т.1. С., 2006, с. 318.

От 1901г. до 1904г. Дънов пътува по цяла България като изнася сказки, осъществява широки контакти, провежда френологични „изследвания“¹⁴. През 1904 г. се установява в София, на ул. „Опълченска“ 66. Там и на различни места изнася беседи в неделни, а после и в други дни от седмицата.

На 16 март 1914г. Дънов произнася в София първата официално стенографирана неделна беседа „Ето Човека“, с която слага начало на сериите „Сила и живот“. В тях Дънов излага основните принципи на своето теософско-окултно учение, което нарича „новото учение на Всемирното бяло братство“.

През 1917-1918 г., по време на Първата световна война, правителството на В. Радославов го интернира във Варна, заради това, че с беседите си разколебава бойния дух на войниците на фронта. Той остава във Варна до края на 1918г., след което се завръща в София.

На 24 февруари 1922г. в София Дънов открива школата на „Бялото Братство“ и сформира два класа: общ окултен клас и специален (младежки) окултен клас, които се провеждат ежеседмично, всяка сряда (общия клас) и петък (младежкия), в продължение на 22 години, до декември 1944г. Според запазени списъци от октомври 1923 година, общият окултен клас се състои от 52, а младежкия окултен клас - от 45 ученика.

На 7 юли 1922г., виждайки все по-нарастващата епидемия на духовна зараза сред обществото, Българската Православна Църква предприема решителни мерки срещу Дънов, който основателно бива определен като човек, *който дръзко е възстанал против Господа Исуса Спасителя и основаната от Него Св. Църква*¹⁵. Поради това Архиерейският събор официално обявява П. Дънов за самоотлъчил се от Църквата, а заблужденията му са квалифицирани като *богопротивно и гибелно лъжеучение*¹⁶, *което е еретическо и опасно за вътрешния мир и*

---

¹⁴ Френология (от гръцки: φρέν, *френ* - ум, съзнание; и λόγος, *логос* - изучаване) е псевдонаука, която твърди, че може да определи характера и личностните особености на човек, изследвайки формата на черепа, лицето и главата.

¹⁵ Определение на архиерейския Събор от 7 юли 1922г. Вж Църковен вестник, С., бр.33 от 1922г., с.4.

¹⁶ Църковен вестник, С., бр.33 от 1922г., с.4.

*обществения морал*¹⁷. Това, обаче, ни най-малко не смушава Дънов, който подобно на всички големи еретици от древността - Арий, Македоний, Аполинарий, Несторий, Диоскор и други, до самата си смърт пребивава непоколебим в заблужденията си.

Около 30-те години Дънов възприема идеята за окултен танц („паневритмия“) от антропософа Р. Щайнер (който през 1912 г. създава окултния танц „евритмия“), и през 1934г. създава цикъл от двадесет и осем упражнения, съставени от мелодия, текст и танцувални движения. Малко по-късно към тях Дънов добавя упражненията „пентаграм“¹⁸ и „слънчеви лъчи“. Една от най-верните му ученички, М. Годорова, си спомня, че нехристиянският пентаграм е бил един вид „посвещение на учениците“: „Това е онзи Пентаграм, който Учителят беше дал на първите братя от Синархическата верига; той го даваше само на онези, които бяха разрешили правилно своята задача с Школата на Учителя. Това беше *посвещението на ученика*.“¹⁹

След комунистическият преврат на 9 септември 1944 г. Георги Димитров лично се разпорежда върху Дънов и последователите му да не се осъществяват никакви репресии. Благодарността на комунистическия вожд се дължи на това, че Дънов няколко пъти му помагал да се укрие от полицията, докато Г. Димитров бил преследван. На 27 декември 1944г. Дънов умира от пневмония. Тялото му е положено в градинката на кв. „Изгрев“, някогашното лозе на братството. Много от последователите му чакат „учителя“ да възкръсне на третия ден, но надеждите им остават напразни.

Христос е един, а лъжехристите – много.

---

¹⁷ Църковен вестник, С., бр. 19-20 от 1922г., с.5.

¹⁸ **Пентаграмът не е християнски символ и никога не е бил.** Според твърденията на дъновистите, в петте му краища се намирили петте добродетели. Но защо точно пет, след като нито Христос, нито някой от Светите Отци ограничава добродетелите до пет? Просто защото толкова трябва да се даде на Дънов за демоничния пентаграм. Пентаграмът се появява около 4000 пр. н. е. в Месопотамия. Първоначално е символизирил женското начало, но с течение на времето това доста се е променило и в наши дни често е използван при много сатанински ритуали.

¹⁹ Кръстев, В. Изгревът на Бялото ..., т.1. Пос. съч., с. 207.

Въпреки неблагоприятната обстановка на войнстващ атеизъм, още през 40-те години Дънов вече е имал някои свои влиятелни последователи в Русия, а това е и една от причините на 23 януари 1948г. българското Министерство на външните работи да признае „Всемирното бяло братство“ за верска общност. Друга причина е, както вече споменахме, покровителственото отношение на Г. Димитров към Дънов и последователите му, което се признава и от самите последователи²⁰.

През октомври 1956 г., след смъртта на Г. Димитров, Министерството отменя решението си от 1948 г.

Каква връзка има между Дънов и създаденото от него „Бяло братство“? Ако се вгледаме по-внимателно в отношенията между „учителя“ и неговите последователи, ще забележим, че влиянието на Дънов върху тях е типично за сектантските общества с харизматичен лидер; една негова дума е решавала житейската съдба на мнозина от учениците му. Въпреки че Дънов на думи учи за „абсолютна свобода във всичко“²¹, той самият напълно ограничава свободата на учениците си с наставления как точно са длъжни да мислят, чувстват и действат. На практика се получава, че Дънов ги „развързва“ от всички християнски норми, за да ги „свърже“ със себе си. Има и трагични случаи, показващи влиянието на дъновизма върху по-слабите психики (включително и типичните за съвременни секти случаи на убийства и самоубийства). Те са добре документирани и впоследствие ще бъдат описани.

В книгата си „Нравственото и социално-политическото учение на Дънов и дъновистите пред съда на Божието слово“ големият руски богослов М. Калнев пише следното:

„Нека дъновистите обяснят на българското общество няколко ужасни случаи в „Бялото братство“, станали почти едновременно:

Завчера (окт. 1926г.) младежът Александър Стоянов, дъновист, изпаднал в анормално състояние, се опитал да убие родителите си. Успял само да ги нарани и бил заловен и обезоръжен („Мир“, окт. 1926 г. № 7898).

---

²⁰ Вж Кръстев, В. Изгревът на Бялото ..., т.1. Пос. съч., с.460.

²¹ „Щом почнете да ограничавате духа на човека, - как той трябва да мисли, чувства и действа, (духът) веднага ще ви остави. ...Трябва да се развързват хората (а не да се свързват).“ Дънов, П. Сила и ... т.1. Пос. съч., с.448.

Вестник "Русь" препечатва от българските вестници следното съобщение под заглавие „Изгонване дявола чрез самоубийство“: „Преди няколко дни от София изчезнала дъновистката Димитрица Урулова, 49 годишна, прислужница в дома на доктор Пинкас. Вчера в село Симеоново е намерен висящ на едно дърво трупа на Урулова. В оставеното от нея писмо Урулова съобщава, че в нейното тяло се вселил дяволът, който трябвало да прогони чрез самоубийство. В писмото си до нотариуса самоубийцата завещава спестените си 7000 лева .на окултното "Бяло Братство", на улица "Опълченска", където живее и сам Дънов. Делото се намира при следователя".

Вестник „Зора“ дава съобщение под заглавие „Опит за самоотравяне“; отново „учителят“ Дънов зад кулисите на трагедията. „Доскоро - казва вестникът - словослагателката Йорданка Иванова (20 годишна, от София) била много жизнерадостна, но от около един месец насам тя започнала да посещава редовно беседите на "учителя" Дънов и се увлякла твърде много в това ново учение. Недоразуменията, които имала с родителите си по повод посещаването събранията на Дънов и късното връщане в дома, както и любовта с някакъв юноша, създали у словослагателката убеждението, че нейният живот е излишен и, че тя не трябва да живее. Двама работници насила я накарали да погълне кисело мляко. Доведена в болницата на "Червен Кръст" Иванова а тук отказва да пие противоотровите лекарства, но лекарите я заставили насила да стори това. Животът на младата работничка не се намирал в опасност, но отровата -забелязва вестникът - щяла да остави сериозни следи върху организма й.“ ("Зора", бр. 2224, 1926 г.)

М. Калнев продължава: „Ние още ще попитаме дъновистите: а побоя, който нанесоха техните едновърци на един руски бежанец след беседите на „великият техен учител“ Дънов в Търново, дали и това е проява на проповядваната от тях „божествена любов“, или може би е проява на „абсолютна свобода, в нейните догматични и морални установления, в чувствата и действията?“

А ужасното събитие в Стара Загора, което поразява ума и сърцето: интелигентната жена, която усвоила учението на Дънов и в името на своето духовно единение с дъновистите заклала мъжа си и трите си деца - за какво свидетелства този факт? Пак ли за „божествена любов“ и „абсолютната свобода“, проповядвани от Дънов?!

А самоубийството на доцента от Софийския университет Сапунджиев, увлечен в дъновизма, очевидно разочарован от него и изгубил смисъла на живота си, не лежи ли като неизлично петно на съвестта на Дънов и дъновистите?²²

Накрая Калнев заключава: „Като говорят постоянно за любов към всички хора, дъновистите разпространяват своята любов изключително върху своите едновърци - „Белите братя“, а към всички, които не принадлежат към тяхното общество и особено към тези, които изобличават техните заблуждения, те хранят открита злоба, която се изразява в такива противонравствени дела като побой над несъгласните с тяхното учение и дори в чудовишно зверско убийство на роднини.“²³

Разбира се, Калнев не е описал всички случаи, които показват демоничната същност на Дъновия окултизъм, тъй като може би трябва отделна книга за тях. Ето и друг, много показателен случай.

В списание „Духовна култура“ от м. декември 1923г. (кн. 18 и 19) се отпечатва стенографиран разговор между свещеник Ст. Кючуков и една от жертвите на Дънов, млада жена на 21 години, студентка от София. През м. май 1920г. тя станала предана ученичка на Дънов, но в течение на времето изпаднала в странна меланхолия, от която дълго никой не могъл да я извади, после започнала да проявява буйство и ненормалност, дори напуснала университета. Лекарите, които я прегледали (д-р Данаджиев и д-р Воденичаров) били на мнение, че жената незабавно трябва да влезе в психиатрично отделение, а действията на окултното общество на Дънов заслужават вниманието не само на духовните власти, но и на гражданските; че е посегнато върху общественото здраве чрез учението и деянията на учител, който е хипнотизатор.²⁴

Ето какво споделя самата нещастна млада жена: „Аз отидох с чисто сърце и искрена вяра към Бога, и с пълна чистота влязох при него да служа само на Бога, а когато той положи над мене сатанински ръце, вместо чисти благословени ръце, аз видях в него сатаната“.²⁵ На друго място тя говори на

---

²² Калнев, М. Нравственото и ...; цит. по сборника „Дъновизмът без маска“. Пос. съч., с. 130.

²³ Калнев, М. Цит. по сб. „Истината за учението на Дънов“. Пос. съч., с.115.

²⁴ Дъновизмът без маска. Пос. съч., с. 108-109.

²⁵ Дъновизмът без маска. Пос. съч., с. 101.

близките си: „Сестри и мамо, аз, както виждате, от три години бях последователка на Дънов. Знаете ли какво: Дънов не е Христос, за какъвто аз го мислех; неговото учение и фалшиво, лъжливо, той е мошеник. Ах! Да знаете какви мъки ми е дал той, какви игли ми е мушкал из тялото. Ето, той лъже, и тези мъки, които ми ги е дал, той сам ще ги изпита един ден, в дъното на ада ще отиде; той е учител на черното братство, а не на бялото братство, той е антихрист.“²⁶

Да, колкото и да са силни тези думи, но наистина ние все повече се убеждаваме, че Дънов е антихрист, и заедно с това един от предтечите на последния, най-големия антихрист.

Важно е да разберем откъде идват претенциите на Дънов, че той има правото да противоречи на Божието Слово, а също и как убеждава учениците си да го последват в това.

Можем да разграничим основно три психологически похвата, които Дънов използва, за да внуши на учениците си, че той е „Божествен Учител“, или дори „Христос“. Първият от тях е метода на индиректното внушение:

„Искате още да видите Христа, но мнозина от вас са Го виждали, и то виждали са Го много пъти, само че почти винаги са казвали: „Може да не е Той, може да е друг.“...Христос е тук и аз бих желал да са отворени вашите очи.“²⁷

„Няма никаква работа в света, която аз да не мога да изправам. Законът е такъв, че всякоя трябва да работи, а Господ ще оправя работите ви.“²⁸ (Дънов внушава, че няма разлика между него и Господ.)

„На всеки 100 години се ражда по един гений в света. На всеки 1000 години се ражда по един светия в света. На всеки 2000-2500 години се ражда по един учител в света.“²⁹

С други думи, казва Дънов, вие сами се досещайте кой съм. Интересно е дали „учителят“ сам си вярва на приказките.

Нека за момент да се спрем на Дъновата мисъл, че „на всеки 1000 години се ражда по един светия“. Това твърдение не може да се

---

²⁶ Пак там, с. 102.

²⁷ Протоколи от годишната среща на веригата на Бялото Братство, В. Търново, 10.08.1914г.

²⁸ Беинса Дуно. Учителя за себе си. С., 2006, с.11.

²⁹ Дънов, П. Двата пътя. С., 1999, с.23.

квалифицира по друг начин освен като клевета срещу десетките хиляди мъченици, праведници, преподобни и чудотворци, просияващи с вечна божествена слава, нетленни свети мощи и неизброими чудеса. Дори само в България, в един кратък период от 150 години (от покръстването на българите през 864г. до края на първото българско Царство през 1014г.), са просияли такива велики светци и чудотворци като св. Йоан Рилски, свв. Климент и Наум Охридски, свв. царе Борис и Петър, и мнозина други знайни и незнайни Божии угодници. Разбира се, Дънов едва ли счита св. Йоан Рилски Чудотворец за истински светец, понеже, както знаем, великият св. Йоан е прекалено „дърковен“ за окултните изисквания на Дънов.

При втория метод на психологическо въздействие, Дънов директно заявява (първоначално пред най-близките си ученици), че той е „Духът на Истината, Велик Всемирен Учител“ и на него всичко му е подчинено. Някои от тези твърдения ще бъдат шокиращи за мнозина, но тези твърдения са добре документирани и широко разпространявани (писмено, устно, а вече и по интернет) от негови близки ученици.

„Аз съм във всички хора, във всички животни, в растенията, във водата, във въздуха, в светлината, в звездите, в слънцата – навсякъде съм Аз.“³⁰

„На Мен всички хора ми се подчиняват. На Мен всички форми ми се подчиняват. На Мен всички сили земни и небесни Ми се подчиняват, защото Бог стои над Мен и е в Мен.“³¹

„Аз съм океан, в който всички води се утаяват. И моите крака мислят по-добре от вашите глави.“³²

„Аз не спя. Учителя не спи. Аз съзнателно минавам от този свят в онзи и продължавам работата Си. Аз оставям тялото си тука на стола или в леглото и отивам горе да работя. Да не мислите, че само вие сте мои ученици, на които говоря? Тези школи са в невидимия свят. А тази тук на „Изгрева“ е единствената на планетата Земя, както и в цялата Вселена. Вие не можете да видите лицето на Учителя, ако не си помислите за Бога, защото Бог е в Учителя. Само един Учител е направен по образ и подобие

---

³⁰ Беинса Дуно. Учителя за себе си. Пос. съч., с.3.

³¹ Пак там, с.4.

³² Пак там, с. 6.

на Бога. Друг такъв няма на земята, на Небето и във цялата Вселена. (...) Той е Великият Учител, Всемировият Учител на Вселената.³³

„Между Мене и Бога разлика няма да прaviш.“³⁴

„Аз внимавам много какво казвам, защото около Мен стоят на стража, като воини, същества от висши йерархии, които управляват цели светове и вселени. Когато чуят една моя дума, те тръгват с нея и почват да я изпълняват, защото моята дума за тях е закон – за тях това е изпълнение на волята на Бога.“³⁵

Но може би най-антихристиянското твърдение е това, че Дънов бил „Башата“, „Отец“! Защото ето какво казва „учителят“ за себе си след побоя, който му е бил нанесен през май 1936г.:

„Ако преди 2000 години беше изпратен Синът, сега тук при българите е дошъл Башата, ...бе дошъл Божественият Дух, бе дошъл Господният Дух, бе дошъл Христовият Дух, тук бе Светият Дух на Словото. Сега всичко бе тук, в Него. И българи изпратени от нечиста сила, се опитаха да Го премахнат и убият.“³⁶

Неслучайно има съвременни последователни на Дънов, които поддържат същото богохулство, че Дънов бил „Отец“: „Днес дойде Отец. Дойде Башата. Дойде в България. Бог дойде чрез Башата чрез Всемировия Учител Беинса Дуно.“³⁷ А ето и един съвременен дъновистки сайт, който има начална страница със следното съдържание (думите отново са на П. Дънов):

„Аз съм вашият Велик Учител, Всемирният Христос, който съм на земята, проявявам Мъдростта и Делата в Истината на Божията Правда.

Аз съм вашият Велик Учител, Всемирният Христос, който владее целият Всемир и Съм сега между вас в пътя.

Аз съм вашият Велик Учител, Всемирният Христос, който съм в плът на земята и в Духът на Небесата. Знаем помишленията ви, мислите ви и

---

³³ Беинса Дуно. Учителя за себе си. Пос. съч., с.4.

³⁴ Беинса Дуно. Учителя за себе си. Пос. съч., с. 14.

³⁵ Пак там, с.15.

³⁶ Пак там, с.57.

³⁷ Кръстев, В. Изгревът на ..., т.1. Пос. съч., с.634-635.

желанията ви.³⁸ (казано на 20 декември 1926г., разговор на Дънов с ръководителите на братските кръжоци в страната.)

Има и други подобни нечестиви твърдения, като дори намерихме едно съвременно „верую“ от д-р Вергилий Кръстев (тясно свързан с „Бялото братство“ и един от съставителите на многотомната поредица „Изгревът на Бялото Братство“), в което на мястото на вярата в Света Троица, се изповядва вярата в ... лъжехриста Дънов, който бил владееел целият всемир. Първоначално мислехме да цитираме това демонично „верую“, но не желаем да омърсяваме душите на тези, които наистина търсят истината. Считаме, че и гореизложеното е достатъчно, за да разберем антихристовия дух, който лъха от всички тези писания и се надяваме да се предпазим от него, с Божия помощ.

Третия психологически похват, който използва Дънов, за да се самовъзвеличи като велик учител е малко абсурден на фона на предишните два, но също е ефективен. Дънов „смирено“ отрича да е Христос, или Бог, а „само“ желае учението му да се разпространява по целия свят. Заслепените му последователи наистина считат това за признак на смирение и продължават да си обожествяват лъжехриста Дънов. Ето и конкретни примери за Дъновото „смирение“:

„Ако България приеме моето учение, ще стане велика, отхвърли ли го, ще пропадне. Това учение е за всички, не е само за България. Не искам да кажа, че това учение трябва да се нарече „дъновизъм“ и да се приеме. Все едно е, какво име ще му дадете. (...) Една воля има, и тя е волята Божия и никакъв господин Дънов. (...) Кой е бил Дънов в миналото си, това никой не знае. За в бъдеще може да дойда под друго име“.³⁹

„Бог ще повика всички владици и проповедници при Себе Си, за да дадат отчет – това да знаете! Ще видите тогава верни ли са думите ми или не. Тогава аз ще бъда прокурор, най-страшният прокурор не

---

³⁸ <http://www.izgrevat.com/>.

³⁹ Дънов, П. Новият човек. Пос. съч., с. 23-24.

само за българските владци, а и за всички владци и патриарси по целия свят. Ще бъда прокурор за всички престъпления в света.“⁴⁰

Ето и друго подобно заявление, в което Дънов на думи отрича да е Бог, но на практика си приписва някои божествени свойства:

„Аз имам власт да възкресявам, да лекувам, да променям човешки съдби, да променям политически събития и да направлявам съдбините на човечеството. Тази власт ми е дадена от Бога и от Силите Господни. Но ако аз отивам да излекувам онези, които страдат от неизлечими болести, то каква полза ще има за мен или за тях. ...Ако аз ги излекувам и те живеят по старому, нови грехове ще направят и повече болести ще дойдат върху тях.“⁴¹

С други думи, Дънов много прилича на Христос, Който наистина е възкресявал мъртви и лекувал хора от неизлечими болести, само че Дънов съзнателно се въздържа от подобни излишни неща, тъй като той предвижда и вредните последствия от тях. „Еlegantно“ се внушава мисълта, че Дънов е над Христос, понеже той може да види това, което Богочовекът не може.

Богохулствата, безумията и дързостта на Дънов нямат край, но е важно да посочим, кой е изначалният източник на всичко това. Въз основа на всичко казано досега ние твърдим, че Дънов не е обикновен религиозен реформатор, **а е окултен медиум, чрез когото е действала огромна бесовска сила.** Само огромна демонична сила би могла толкова дръзко да претендира за божественост (точно както демоните от древността, представящи се за езически „богове“ и изискващи божествено поклонение от хората); само огромна бесовска сила би могла да има толкова силно хипнотично влияние върху голямо множество хора. Неслучайно Дънов понякога е казвал пред най-близките си ученици, че не говори той, а нещо друго: „Тук няма никакъв господин Дънов, той отдавна си замина. Тук е Духът на

---

⁴⁰ Дънов, П. Ще управлява всички народи, неделни беседи;
<http://www.ivanstamenov.com/2010/10/2302/>.

⁴¹ Беинса Дуно. Учителя за себе си. Пос. съч., с.14.

Истината.⁴² Че е дух, дух е; само че не е на истината. Може би трябва още веднъж изрично да подчертаем, че Божественият Дух е Третото Лице на Троицния Бог, Който в деня Петдесетница е изпратен на апостолите и ги прави единомисленици в изповядването на истинската вяра и оттогава досега винаги пребивава в Църквата. От друга страна Дънов, с неговия „дух на истината“, постоянно хули не само Църквата, но и открито противоречи на учението на апостолите. Кой е тогава Дъновия „дух на истината“?

Не е ли той сатанинският дух на лъжата?

От 29 юни до 7 юли 1922г., архиерейският събор на БПЦ (т.е. Светия Синод в своя пълен състав) поставя за разглеждане въпроса за сектите в България, в това число и заблужденията на П. Дънов. На 7 юли 1922г. бива прието авторитетно църковно решение, официално обявяващо П. Дънов за лъжеучител, самоотлъчил се от Църквата, а учението му - за еретическо и опасно за вътрешния мир и обществения морал.⁴³

Нека накратко разгледаме някои важни текстове от посланието на архиереите към православните християни, (публикувано в Църковен вестник, бр.22-23 от 1922г.), а също и заключителната част от архиерейското „Определение за П. Дънов и учението му“ (публикувано в Църковен вестник, бр.33 от 1922г.).

Из „Архиерейско послание до християните“:

„Идва време да споменем за най-вредните сектанти в наши дни, за които светите апостоли ни предупреждават с думите: *„Между вас ще има лъжливи учители, които скрито ще въведат губителни ереси и ще се отречат от Господа, Който ги е изкупил, та ще навлекат на себе си скорошна погибел; и мнозина ще последват техните развращения, поради което пътят на истината ще се похули“* (2 Петр. 2:1-2). Известно ви е, възлюбени, че от някое време насам в

---

⁴² Беинса Дуно. Учителя за себе си. Пос. съч., с.8.

⁴³ Църковен вестник, С., бр. 19-20 от 1922, с.5.

страната ни се проповядва едно учение, наричано най-често теософия и окултна, т.е. тайна наука. Проповедниците на това учение са някои си Софроний Ников⁴⁴ и Петър Дънов. Двамата действат поотделно, но учението в основата си е едно и също. Те учат с красиви, но мъгляви думи, че Бог и природата са едно; че Господ Иисус Христос не е Бог – Син Божий, а само учител; че прошка за греха няма, а има неумолима възмездие („карма“), което се дава, като се принуждава душата да се преселява в различни безсловесни животни и растения, и дори в бездушни камъни. Християнското учение за Бога като Творец и любящ Отец на света и човека, за Господа Иисуса Христа като Спасител и Изкупител, за Духа Светаго като Осветител, за душата на човека като най ценно Божие творение, за благодат Божия, за прошка на греховете и т.н., - цялото това християнско учение явно или прикрито се отрича, за да се замести с човешки измислици, в основата на които лежат старите заблуждения на индийското езичество.⁴⁵

След това архиереите преминават към анализ на конкретни текстове от беседите на Дънов, които показват не само теоретическите му заблуждения, но и на практика „заплашват църква, държава, обществен и семеен строй и морал с пълно разрушение“⁴⁶ и възбуждат най-лошите човешки страсти. Ясно се казва, че проповедта на теософията и окултизма изцяло отричат християнската вяра, благочестие и Църква: „това е проповед антихристова, богохулна, основана върху преклонение пред дявола, когото Дънов величае като „отличен учител“ на човечеството. По отношение към държавата и обществото, това е проповед на разрушение, грабеж и анархия, а по отношение на личната и обществена нравственост – проповед на най-срамен разврат.

---

⁴⁴ Софроний Ников дълги години е бил председател на теософското общество в България.

⁴⁵ Послание на архиереите. Църковен вестник, С., бр. 22-23 от 1922, с.4.

⁴⁶ Църковен вестник, С., бр. 22-23 от 1922, с.4.

Заслепени почитатели на Дънов богохулно нашепват на близките си, че той бил нов Христос, като забравят думите на Господа Иисус Христос: „Ако ви рече някой: *ето тука е Христос, или: ето там, не вярвайте, защото ще се подигнат лъжехристи и лъжепророци, и ще покажат знамения и чудеса, за да прелъстят, ако е възможно, и избраните. Ето на, казах ви. ...Защото както светкавицата излиза от изток и светва до запад, така ще бъде и пришествието на Сина Човечески*“ (Мат. 24:23-27).

...Наистина, право е апостолското слово: „*Всеки, който престъпва и не пребъдва в Христовото учение, няма Бога; този, който пребъдва в учението Христово, той има и Отца, и Сина*“ (2 Йоан 7:10).⁴⁷

Накрая архиереите с трогателна любов призовават православните чедра на Българската Църква да не се разколебават в безверие, инославие и сектанство, а достойно да защищават скъпоценното си наследство - Църквата и учението ѝ, защото там единствено се намират спасението, вечния живот и щастие. Призовават се и духовните пастири да не оставят християните беззащитни, а да дават потребния отпор на еретиците и инославните проповедници. Архиерейското послание е подписано от митрополитите: Пловдивски Максим, Варненски и Преславски Симеон, Бивш Скопски Теодосий, Старозагорски Методий, Доростоло-червенски Василий, Скопски Неофит, Охридски Борис, Врачански Климент, Видински Неофит, Неврокопски Макарий, Гърновски Филип, Софийски Стефан, Левкийски еп. Варлаам, Нишавски еп. Иларион, Велички еп. Иларион, Драговитски еп. Павел.⁴⁸

Няколко думи и за „**Определението на Архиереите**“ за Дънов. Това е важен текст, в която архиерейският събор отлъчва Дънов от участие в църковните Тайнства, и заедно с това препоръчва на

---

⁴⁷ Църковен вестник, С., бр. 22-23 от 1922, с.5.

⁴⁸ Пак там, с.6.

енорийските свещеници да обръщат по-голямо внимание на миряните, за които има подозрения, че са последователи на този лъжеучител. Съборът насърчава свещениците да употребяват и някои канонически мерки, когато това се налага:

„...Всичко гореспоменато показва, че П. Дънов съвсем явно и съзнателно се е самоотлъчил от общението си със Св. Православна Църква. Поради това Архиерейският Събор, като осъжда неговото заблудително и гибелно лъжеучение, обявява, че не го счита за член на Христовата Църква и го лишава от правото на ползване на православно-църковните свещенодействия и благодатни Тайнства, докле той не се разкае и публично признае своето заблуждение.

При това Църквата, за всеобщо знание, предупреждава онези от последователите и слушателите на речения Дънов, които посещават неговите беседи и събрания, а същевременно в двоедушието си прибягват до църковните свещенодействия и благодатни тайнства, че ги поставя под надлежния канонически надзор от страна на техните духовни пастири, на чиято пастирска благоусмотрителност се вменява в дълг да употребяват за всеки отделен случай необходимите мерки за вразумление.

И тъй, като свидетелстваме за отпадането на лъжеучителя П. Дънов от Църквата Христова, ние заедно с това се и молим: да му даде Бог покаяние „*в познание на истината*“ (2 Тим. 2:25), като го избави от внезапна непокаянна смърт, а последователите му да се вразумят, като се отвърнат от неговото душегубително лъжеучителско ръководство и заживеят всецяло в истинско синовно послушание на Св. Майка Църква, „*стълб и утвърждение на истината*“ (1 Тим. 3:15), която нека Господ Бог да укрепи и утвърди во век века. Амин.⁴⁹

Съвременни опити за навлизане на паневритмията в българските училища.

---

⁴⁹ Определение на архиепископите за Дънов. Църковен вестник, С., бр. 33 от 1922, с.4-5.

Оказва се че паневритмията не е практикувана само от възрастни хора, които съзнателно са приели Дънов за свой наставник, но досега повече от 4 000 български деца вече са станали жертва на окултната агресия на дъновизма. Ето какви тревожни данни можем да получим от официалния сайт на „Институт за изследване и прилагане на Паневритмията“⁵⁰, зад който стои „Бялото Братство“. Оказва се, че този паневритмичен институт успешно работи с различни министерства, държавни органи, структури и учебни заведения:

Институтът има мрежа от сътрудници в градовете: Асеновград, Белене, Варна, Велико Търново, Габрово, Димитровград, Карнобат, Левски, Плевен, Перник, Русе, София, Стара Загора, Търговище, Цар Калоян и Шумен. Седма учебна година са в образованието. Обучавани са близо 4000 деца от 31 училища, 5 ДОВДЛРГ, 2 Помощни училища и 8 Детски градини в 25 града на страната:

- **2000/ 2001:** близо 200 ученици в 10 групи от 11 училища в Ямбол, Цар Калоян, Добрич, Разград, Клисурса, Омуртаг, Шумен, Бургас и Елхово;

- **2001/ 2002:** над 300 деца в 17 групи от 15 училища в Ямбол, Цар Калоян, Добрич, Разград, Клисурса, Омуртаг, Шумен, Бургас, Елхово, Ценово, Габрово, Враца, Хасково, Димитровград и Пловдив;

- **2002/ 2003:** 400 деца в 31 групи от 21 училища, 3 ДОВДЛРГ и помощно училище в Ямбол, Цар Калоян, Разград, Омуртаг, Хасково, Шумен, Елхово, Варна, Димитровград, Плевен, Габрово, София, Владо Тричков, Стара Загора, Русе и Търговище;

- **2003/ 2004:** над 600 деца в 45 групи от 20 училища, 4 ДОВДЛРГ, 2 помощни училища и 7 детски градини в Ямбол, Цар Калоян, Разград, Омуртаг, Шумен, Елхово, Варна, Димитровград, Карнобат,

---

⁵⁰ <http://panevritmiyabg.org/home.php?lang=bg>.

Плевен, Габрово, София, Владо Тричков, Стара Загора, Русе и Велико Търново;

• **2004/ 2005:** над 900 деца в 59 групи от 25 училища, 3 ДОВДЛРГ, 1 Помощно училище и 8 детски градини в Цар Калоян, Омуртаг, Шумен, Варна, Димитровград, Ямбол, Карнобат, Плевен, Габрово, София, Владо Тричков, Стара Загора, Русе, Асеновград, Перник и Велико Търново;

• **2005/ 2006:** над 1200 деца в 84 групи от 20 училища, 3 ДОВДЛРГ, 3 Помощни училища и 19 детски градини в Цар Калоян, Белене, Левски, Севлиево, Варна, Димитровград, Карнобат, Плевен, Габрово, София, Стара Загора, Русе, Перник, Велико Търново, Хасково, Асеновград и Шумен.“

„Институтът по прилагане на паневритмията“ си служи с програмата „Здраве чрез движение сред природата“ с обучение по паневритмия, която програма се представя пред обществото като вид оздравителна гимнастика (т.е. обучението по паневритмията уж не е свързано с възгледите на вероизповеданието, регистрирано като общество „Бяло братство“). Но самото общество „Бяло Братство“ изповядва, че паневритмията представлява неразделна част от неговата доктрина!

За съжаление, българските държавни институции са тези, които дават зелена светлина на Дъновата паневритмия. Според писмо № 1103-72 на Министерство на Образованието от 9 декември 2005г., паневритмията „може да се прилага само в извънучилищни и извънкласни форми след постигане на конкретни договорености с директорите на училища, детски градини и обслужващи звена в системата на образованието.“⁵¹ И това министерство не е единственото, което нехае за духовните аспекти на окултната паневритмия и възможните вредни

---

⁵¹ Министерство на Образованието и науката, писмо № 1103-72/09.12.2005.

последници върху детските души. Ето и текстове на документи от други министерства:

Министерство на здравеопазването

Писмо № 63-00-10/05.05.2004г.

“Министерството на здравеопазването подкрепя прилагането на програмата “Здраве чрез движение сред природата” в извънкласни и клубни форми в училищата, които проявяват интерес към нея. Като се има предвид намалената двигателна активност сред българските ученици, която се явява един от основните рискови фактори за възникването на редица заболявания в детската възраст, Министерството на здравеопазването одобрява програмата и счита, че тя ще окаже положително въздействие на учениците, включени в реализацията ѝ.”

Славчо Богоев
Министър

Министерство на младежта и спорта

Писмо № УС-2821/21.07.2004г.

“Поздравяваме Ви за многогодишната Ви дейност по разработването и реализирането на образователната програма “Здраве чрез движение сред природата”, която работи за усъвършенстване на двигателните възможности на подрастващите. ММС подкрепя прилагането на програмата в извънкласни форми в училищата, които проявяват интерес към нея и притежават необходимите квалифицирани кадри за нейното изпълнение. Директорите имат възможност да избират заниманията по Вашата програма при провеждане на часовете по физическо възпитание.”

Васил Иванов-Лучано
Министър

Държавна агенция за закрила на детето

Писмо № 14-00-35/27.10.2004г.

“Обучението по Паневритмия може да бъде насочено към деца с увреждания, като алтернатива за преодоляване на изолацията и по-успешното им интегриране и социализация. Заниманията по Паневритмия могат да бъдат полезни за подобряване мотивацията, здравето и двигателната култура на децата със специфични трудности и проблеми в развитието. “

Шерин Местан
Председател

Според сега съществуващото законодателство, децата могат да посещават тези занимания само със знанието на родителите си, а ако са открити нарушения, отговорност за това носят директорите и учителите, а също зависи и от вътрешните разпоредби на учебното заведение. Съвременната действителност обаче показва, че българското законодателство в това отношение не е изрядно дори от юридическа гледна точка (да не говорим, че въобще не е християнско).

В статия на А. Златинова от 18 ноември 2003г. във в. „Новинар“ под заглавие „Уволниха шеф на детски дом заради сбирки на Бялото братство и паневритмия“ четем, че 8 месеца децата били принуждавани да присъстват на тайните сбирки на Бялото братство в сиропиталището. Те били карани и да играят ритуалния танц на дъновистите - паневритмия. Иванов и главната счетоводителка К. Георгиева, която също била дъновистка, дори уредили летен лагер в Лозана, Швейцария, с пари на братството. Там събрали и други деца от домове от цялата страна.

„Бившият директор е уволнен и заради това, че при направена внезапна проверка през юли 8 деца липсвали от дома и той не можел да обясни къде са. По време на едно такова напускане на дома едно от децата е станало жертва на сексуално насилие. По случая се води разследване. Сирачетата пък често се оплаквали от лошото отношение на възпитателите. Неведнъж плачели, че ги бият.

Иванов е бил уволнен на 7 ноември 2003г. Заместилата го г-жа Джаджева, обаче също се оказала дъновистка и продължила заниманията по паневритмия. В момента и двамата са освободени, а за мястото на директора ще се проведе конкурс.⁵²

Ето и данни от други съвременни медии относно злоупотреби с доверието на деца и родители:

8 ноември 2005 г., в-к Сега: „Бялото братство прониква в 3 бургаски училища”. Според публикацията, родителите били разгневени, защото под благовидното наименование на проекта „Оздравителна програма за подрастващи” на децата им се преподава идеологията на „Бялото братство“. Ръководителите на учебните заведения от своя страна са се оправдали с писмо на Министерството на образованието, което давало зелена светлина на проекта. Въпросното писмо е подписано от бившия зам.-министър Венцислав Панчев.

22 март 2006 Дарик радио алармира: „Съмнения за секта в детски градини”. От материалите научаваме: „12 родители от Димитровград са подали жалба до образователния инспекторат в Хасково, в която твърдят, че децата им без тяхно съгласие се включват в групи по паневритмия. Жалбата е на родители, чиито деца посещават детските градини “Радост” и “Приказка”.

Според заповед на МОН, заниманията с деца не могат да бъдат провеждани без знанието на родителите. Една от майките споделя, че според нея паневритмията не е просто гимнастика, а промиване на детските мозъци. В Димитровград започват проверки по случая. Пак според информация на радио Дарик, в две от детските заведения са установени нарушения, свързани с това, че децата посещават групи по паневритмия без съгласието на родителите си.

Междувременно председателят на „Института за изследване и прилагане на паневритмията“, Антоанета Янкова, също подава жалба

---

⁵² Вж А. Златинова в ел. сайт на в. Новинар http://www.novinar.net/news/siratci-nasilvani-za-danovisti_MTEyMTsw.html.

до Инспектората по образование в Хасково. В опита ѝ да защити програмата, лансирана от този „Институт“, се открива следното противоречие:

1. Янкова се опира на становището на Министерския съвет от 1990г., което гласи, че общество “Бяло братство” е официално регистрирано в МС и в никакъв случай учението на Петър Дънов и паневритмията като част от него не могат да бъдат определени като дейност със сектантски характер (ние вече говорихме по въпроса за сектантския характер – бел.а.);

2. Институтът няма нищо общо с учението на братството, а само ползва модела паневритмия като оздравителен метод.

Никак не става ясно, кое от тези две твърдения е вярно: паневритмията част ли е от учението на Братството или напротив?!

Няколко дни по-късно заниманията са прекратени. Директорите декларират, че прекратяват заниманията по паневритмия в ръководените от тях учебни заведения, защото общественото мнение е насочено срещу тях. Родителите са настоявали за проверка, дали е правомерно провеждането на тези занимания. Директорите обаче са изпреварили резултатите и са прекратили експеримента.⁵³

Какъв извод можем да направим от цялата тази информация? Несъмнено има много фактори, за да се стигне до съвременното плачевно състояние на нещата, но ярко изпъква безотговорното отношение на Министерство на Образованието към духовната култура на децата. Църквата многократно е заявявала, че Дънов е опасен лъжеучител, и следователно какво добро могат да очакват хората от него? *Бере ли се грозде от тръни?* (Мат. 7:16). От Дънов не трябва да се надяваме на грозде, а внимателно да се предпазваме от отровните му тръни.

Дали можем да се надяваме на скорошна положителна промяна в политиката на Министерство на образованието, насочена към защита

---

⁵³ Н. Господинова. Паневритмията в българското училище? Публикувано на 31.03.2006 в <http://www.pravoslavie.bg>.

на българските деца от окултното влияние? По-скоро не, като виждаме съвременното положение в нашето дехристиянизирано общество.

Необичайни са разбиранията на Дънов за добро и зло. От една страна Дънов непрекъснато призовава учениците си за любов към Бога и хората, правда, светлина, истина и т.н. Но от друга страна, тези му призиви напълно се лишават от практически смисъл и значение, когато се натъкваме на неправилните Дънови понятия за добро и зло. Постоянните му опити за релативизация на добро и зло се явяват и един от белезите на неосатанизъм:

„В окултизма на окултиста-ученик не се позволява да проявява предпочитание между добро и зло.“⁵⁴

„Който вярва в доброто рано или късно ще придобие нещо. Но и в злото да вярва, пак ще придобие нещо.“⁵⁵

„Нещата са добри и лоши от гледището на човека, но не и от гледището на Природата, която използва всичко.“⁵⁶

„Зло и добро в живата природа са сили, с които тя еднакво оперира. Зад доброто и злото седи великата разумност, която всичко използва. Човек не трябва да се бори със злото. Той трябва само да го избягва. Той не трябва да се бори със злото, а на злото да противопоставя доброто. Оня човек, който най-много се бори със злото, най-много греша. ...Съществува колективно съзнание на доброто и колективно съзнание на злото. Те образуват два велики полюса на Битието.“⁵⁷

По повод на подобни неправилни твърдения, Евлоги Данков - преподавател по философия във ВТУ, справедливо разяснява, че

---

⁵⁴ Дънов, П., Великата майка. С. 2006, с.165.

⁵⁵ Дънов, П. Закони на доброто. С., 1993, с.76.

⁵⁶ Дънов, П. Интуицията – гласът на душата. Пос. съч., с. 12.

⁵⁷ Дънов, П. Учителят говори. Варна, 1992, с.74.

„това е неосатанински дуализъм, при който злото и доброто се отъждествяват, за да може злото да бъде представено като добро.“⁵⁸

Ние отново ще се върнем към този въпрос, но сега нека продължим с едно гностическо твърдение на Дънов за добротата и чистотата на „Божествената човешка душа“, което по друг начин отново се опитва да релативизира библейските ясни разграничения между добро и зло:

„Човешката душа е чиста, тя не може да се развали, не може да се разруши. Вашата Божествена душа никои не е в състояние да поквари; може да се оцапа отвън, но вътрешно не може, понеже Бог обитава в нея.“⁵⁹

Вече пояснихме, че човешката душа не е „Божествена душа“. Но освен това възниква и следния въпрос: ако човешката душа е вътрешно чиста, както твърди Дънов, защо тогава Сам Христос разделя хората на праведници и грешници (вж Мат. 25:31-46)? Да не би Спасителят да се ръководи от някакви повърхностни и следователно неправилни критерии?

Нека по-подробно се спрем на Дъновата мисъл, че Бог винаги обитава в човешката душа. Всъщност истината е доста по-различна: **именно разделянето на човешката душа от Бога (т.е. духовната смърт)** е причина за идването на Спасителя на земята. Но дори и след изкуплението на човешкия род от смъртта, обитаването на Бог в човешката душа не става толкова лесно. Например самият Христос казва: *„Ако някой Ме люби, ще спази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и ще дойдем при него и жилище у него ще направим“* (Йоан 14:23). Бог недвусмислено изисква от хората някои важни добродетели, изисква любов към Себе Си и вяност към учението Му, за да пребивава в тях.

Ето и един светоотечески текст, описващ някои от условията, за да пребивава Светият Дух в човешките души: „в свещения купел на

---

⁵⁸ Данков, Е., цит. по сборника „Дъновизмът без маска“. С., 1995, с.152.

⁵⁹ Дънов, П. Сила и живот, т.1. Пос. съч., с. 16.

кръщението, ние приемаме даром свършената Божествена благодат (на Светия Дух). Ако пък ние закрим тази Божествена благодат с мъглата на страстите, то можем и след това чрез покаяние и изпълнение на богодействените заповеди пак да я приемем и отново да придобием нейната свръхестествена светлост и с най-пълна яснота да видим нейното проявяване. А тя (Божествената благодат) се открива у всекиго според мярката на неговата ревност да бъде верен на вярата, но най-вече с помощта и благоволението на Господ Иисус Христос.⁶⁰

Тук отново се говори за **вярност на вярата**, като за едно от най-важните условия за придобиването на Божията благодат. Може би е излишно да споменаваме, че при Дънов няма никаква вярност на вярата, а точно обратното – богомерзък стремеж към промяна на вярата.

За придобиването на Светия Дух, св. Антоний Велики говори на своите ученици по следния начин: „Аз се молих за вас, да се удостоите и вие да получите този велик огнен Дух, Който получих аз. Ако искате да Го получите така, че Той да пребъдва във вас, принесете най-напред телесни трудове и смирение на сърцето, и като издигате своите мисли към небето, денем и нощем търсете с правота на сърцето този огнен Дух, и Той ще ви бъде даден завинаги и навеки... И когато Го приемете в себе си, Той ще ви открие възвишени тайни, ще прогони от вас страха от хора и зверове; и вие ще имате непрестанна небесна радост ден и нощ и ще бъдете в това (тленно) тяло, като онези, които вече се намират в царството Небесно“⁶¹.

Както виждаме, думите на Дънов за това, че Бог винаги обитава в човешката душа доста се разминават с Христовото учение. Да, ние

---

⁶⁰ Патр. Калист и Игнатий Ксантопули. Добротолюбие, т.5. Света Гора, 2000, с. 339.

⁶¹ Добротолюбие, т.1. Света Гора, 2000, с. 45.

винаги трябва да се стремим Бог да пребивава в душите ни, но това е един прекрасен стремеж, а не е изначална даденост.

Що се отнася до въпроса, дали душата е чиста отвътре и можела да се оцапа само отвън, то Дъновото твърдение се изобличава от Богочовекът Христос, Който нарича някои хора „варосани гробници, които отвън се виждат хубави, а отвътре са пълни с мъртвешки кости и всяка нечистота“ (Мат.23:27); „ако светлината, що е в тебе, е тъмнина, то колко ли голяма ще е тъмнината?“ (Мат.6:23); Който ни наставлява: „пазете се от лъжливите пророци, които дохождат при вас в овча кожа, а отвътре са вълци грабители“ (Мат. 7:15). В Писанието някои хора са определени като „змии, рожби ехиднини“ (Мат.12:34) или „чеда дяволови“ (1Йоан 3:8-10), което също е пряко опровержение на Дъновия теософски-гностически оптимизъм. Бог не само не пребивава в такива хора, но дори се и противи на тези, които са горди и не се разкайват, което ясно се вижда и от думите: „Бог се противи на горделиви, а на смирени дава благодат (1 Петр. 5:5).

Нека отново се върнем към Дъновите твърдения, че доброто и злото са относителни неща:

„В окултизма на окултиста-ученик не се позволява да проявява предпочитание между Добро и зло. Тази мисъл е малко тъмна за вас, нали? Ще я поясня: ако трябва да направя някоя операция, аз ще си послужа с остър нож, а не с тъп. Острият нож е лошият човек, а тъпият – добрият. Следователно при една операция ще си послужа с лош човек, него ще предпочета пред добрия. Когато Господ иска да накаже света, предпочита лошите хора, а когато иска да съгради нещо, предпочита добрите. Когато иска да изкоренява, предпочита лошите хора, а когато иска да насажда, предпочита добрите; когато иска да копае дупки, ще предпочете лошите хора, а когато иска да насажда в тях, ще предпочете добрите хора. В окултизма не се сърдят

на хората, когато правят зло, но всяко действие трябва да се извършва в точно определеното си време.⁶²

Истинска клевета е твърдението, че „не се позволява предпочитание между добро и зло“ и че в някои случаи Бог предпочита лошите хора, а в други – добрите. Бог **не желае** хората да са лоши, а **допуска** те да бъдат такива, за да се прояви тяхната свободна воля, а накрая те ще бъдат справедливо наказани или възнаградени заради избора си. Бог винаги **иска** грешникът да се обърне от лошия си път и да се спаси (вж Лука 15:7). Дънов прави една често срещана грешка, не успявайки да различи *Божия воля* от *Божие допущение*. Бог е казал: „не убивай“ и това е Неговата свята воля, но ако някой убиец въпреки това убива, това вече става по Божие допущение, заради свободата на човешката воля.

Ето и някои други мисли на Дънов, в които доброто и злото се релативизират:

„Като влезете в Божествения свят, вие ще оставите вашите начини за ходене по Земята – земният морал е безморалие на Небето, а земното право е безправие на Небето. И като се събере всичката наша правда на Земята, тя не може да направи даже една добродетел на един Ангел.“⁶³

„Господ не се нуждае от верующи или безверници, за Него е безразлично дали ще вярват хората или не.“⁶⁴

„В окултизма няма никакъв морал. Той изучава нещата такива, каквито са си – като чисти факти.“⁶⁵

Със своите опити да замъгли Божествените абсолютни понятия за добро и зло, а заедно с това и да принизи значението на добродетелите, Дънов се стреми да привлече хората в окултните

---

⁶² Дънов, П. Великата майка. С., 2006, с.165-166.

⁶³ Дънов, П. Трите живота. С., 2005, с. 155.

⁶⁴ Дънов, П. Новият човек. Пос. съч., с. 31.

⁶⁵ Дънов, П. Великата майка. Пос. съч., с. 149.

области на практическия сатанизъм. И горко на тези, които го следват.

В една от последните си беседи, държана на 10 декември 1944г., Дънов казва по повод на настъпилия безбожен комунистически строй и справедливостта на народния съд:

„Радвам се, че в България е дошла правдата. ...Там, дето има правда, ред и порядък, и свободата съществува. Искат справедлив народен съд. Народът ще съди. Бог ще се прояви. Трябва справедливост. Нас ни е страх, мислим че българският народ може да отсъди някого повече. Нека вярваме, че ще отсъди правилно.“⁶⁶

Ще оставим без коментар тази погрешни „ясновидски надежди“. Но Дънов продължава в още по-пророчески стил:

„Ние сме вече в демаркационна линия. От 1945 година стъпваме в новата епоха. 45-тата година година определя една нова епоха, отдето започва постепенно подобрене на човешката мисъл, подобрене на човешките чувства, иде подобрене на човешките постъпки, подобрене в човешкия организъм, подобрене между господари и слуги, между учители и ученици, между майки и бащи, навсякъде ще има едно коренно органично променение. Ще им е приятно на хората да живеят.“⁶⁷

Какво блестящо предсказание! Наистина е било приятно на хората да живеят през свръхдуховната ера на комунизма, да се радват на прекрасната свобода на мисли, чувства и духовност. Но най-приятно е било на хората по лагерите в Скравена, Ловеч и Белене, които най-пълно са изпитали подобрението на отношението между хората - когато са ги пребивали до смърт, унижавали по нечовешки начини и накрая са им хвърляли телата на свинете.

Считаме, че казахме достатъчно за ясновидството на „всемирния учител“ Дънов и неговото „божествено зрение“.

---

⁶⁶ Дънов, П. Заветът на любовта. Кърджали, 1999, с.338.

⁶⁷ Дънов, П. Заветът на любовта. Кърджали, 1999, с. 341.

„Бъдете свети, понеже Аз съм свет“, казва Господ (Лев. 11:44; 1 Петр. 1:16). За постигане на тази чистота и святост е необходима непрекъснатата борба срещу съблазните на плътта и нечистите мисли на ума. Така учи словото Божие.

А какво учи Дънов? Като логично следствие от Дъновото лъжливо учение за „абсолютната свобода“, по необходимост трябва да се появи и лъжеучението за свободата от целомъдрие, от всякакви брачни ограничения. Затова няма нищо чудно в това, че понякога Дънов наистина проповядва безнравствено поведение и дори разврат между хората. Според него, бракът е излишен:

„Всеки, след като се ожени, казва: „Всичката прелест е до годежа.“ Момъкът и момата са идеални, но щом се оженят, всичко преминава и затова хората казват: „Не струва човек да се жени.“ Действително, не струва човек да се жени, защото това не е сватба, а свада.“⁶⁸

„Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва“ (Мат. 19:6). В този стих по-видомому Христос говори за брака. Всъщност брак ли е това, което хората днес правят? Бог е съчетал ума и сърцето, душата и Духа, тялото и низшата душа. ...Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва – между какво е направено това съчетание? Между стомаха и храната, между белите дробове и въздуха, между сърцето и чувствата, между ума и мислите.“⁶⁹

Тук Дънов прави сложни словесни еквилибристики, говори за всевъзможни и невъзможни съчетания, само не споменава за съчетанието между мъжа и жената в Тайнството Брак при което двамата стават една плът, според Божието слово (Бит. 2:24). Само че как да говори Дънов за християнски брак, след като при него срещаме почти неприкрити наставления за разврат:

---

⁶⁸ Дънов, П., Великата майка. Пос. съч., с. 135.

⁶⁹ Дънов, П. Сила и живот, т.2. Пос. съч., с.452; с.455; с.459.

„Употребявайте любовта за подмладяване и не се ограничавайте.“⁷⁰

“Двама души, които се любят, критикуват ги, казвате: „Любят се!“ Оставете тези хора, нека се понаядят. И двамата са гладували. Те си готвят един на друг.“⁷¹

Дънов ясно казва: „не се ограничавайте“ за такива неща, за които Христос още по-ясно ни казва да се ограничаваме, при това не само в делата, но дори и в сърдечните помисли: „*Аз пък ви казвам, че всеки, който поглежда на жена с пожелание, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.*“ (Мат. 5:27-28). Дали Христос и Дънов учат на едно и също нравствено поведение? Очевидно не.

А за светостта на брака и взаимоотношенията между мъжа и жената Словото Божие учи така: „*Бракът е нещо честно у всички, и брачното легло чисто: а блудниците и прелюбодейците ще съди Бог*“ (Евр. 13:4), „*прелюбодейци... няма да наследят царството Божие*“ (1 Кор. 6:9); „*не прелюбодействай*“ (Изх. 20:14). Дънов, обратното, проповядва пълна свобода в отношенията на половете помежду им и отрича тайнството Брак, защото той отрича и самата Христова Църква.

Ето още едно наставление на Дънов срещу всякакви ограничения:

“Който ви обича - учи Дънов - не може да иска да ограничава нито вашето сърце, нито вашия ум, нито вашата воля. Той трябва да остави свободни вашите действия.“⁷²

От Дъновото наставление можем да заключим, че ако мъжът обича жена си, а тя прелюбодейства, той не трябва я ограничава или вразумява, а трябва да остави жената свободно да си блудства. Така,

---

⁷⁰ Дънов, П. Славата Божия, Царството Божие и волята Божия, С., 1998, с.105.

⁷¹ Дънов, П. Заветът на любовта, т.2. С., 1995, с. 56.

⁷² Дънов, П. Които вас приемат, беседа от 26 март 1922г., <http://triangle.bg/books/1922-01-15-10.2000/1922-03-26-10.html>

разбира се, трябва да се държи и любящата жена с развратния свой мъж. Хубав съвет за модерни хора!

Нека разгледаме и още една мисъл на Дънов, твърде далеч от истинския християнски морал:

"В що се състои грехът? Всяко нещо, което не ражда, няма плод или зародиш в себе си, е грях. Една жена, която сводничи, блудства, без да ражда, прави грях. Зачатието изкупва греха."⁷³

Следователно всички сводници, блудници, прелюбодейки, които раждат от блуд, вече не са грешни и могат да продължават своето дело, стига само да раждат. Както и да се мъчат учениците на Дънов да омаловажат тези скверни думи на своя учител с различни словесни хитросплетения, като им предават друг смисъл, но от техните лукави умувания нищо не излиза.⁷⁴ Блудният грях не се унищожава със зачатие или раждане, а със съзнание за мерзостта на този грях и с истинско покаяние за него пред Бога, за което "учителят" Дънов нищо не говори, защото като теософ той не признава никакво покаяние („казвате, че лошият човек може да се покае. Знаете ли колко хиляди години са нужни за това?"⁷⁵), а учи за неумолимото възмездие за всеки грях, което хората ще изтърпят в бъдещето превъплъщение.

В някои беседи „учителят“ говори на учениците си да се пазят от дявола, но на други места срещаме точно обратните наставления:

„Ето една отлична и насърчителна черта на дявола. И Господ казва: „Вземете пример от него.“⁷⁶

„И Ангелите Божии слизат и възлизат. Както Ангелите слизат и се качват, така и дяволите слизат и се качват – значи и едните, и

---

⁷³ Дънов, П. Сила и ... т.1. Пос. съч., с.97-98.

⁷⁴ Вж Калнев, М. Сборник „Дъновизмът без маска“. Пос. съч., с. 133.

⁷⁵ Дънов, П. Сила и ... т.1. Пос. съч., с. 302.

⁷⁶ Дънов, П. Сила и живот, т.1. Пос. съч., с. 35-36.

другите вършат Божията воля и се подчиняват на Божествените закони.⁷⁷

„И бъдете уверени в едно нещо: ония, които спъват пътя Господен, това сме ние хората; дяволите не спъват пътя Господен.“⁷⁸

„Бог си служи и с добрите, и с лошите духове.“⁷⁹

„Казва се, че Христос праща дявола във вечния огън. Но аз виждам, че Той го поставя слуга на Бога. Праща го да служи на слаби и страдащи, да служи на всички и навсякъде без насилие.“⁸⁰

Първо трябва да уточним, че Господ никога и никъде не е казал: „Вземете пример от дявола“ и Дънов много изопачава истината. А изявленията на „учителя“, че „дяволите не спъват пътя Господен“ и „Бог ги праща да служат на слаби и страдащи“ също въвежда в огромно заблуждение, защото Божието Слово говори, че: „*дяволът като рикац лъв обикаля и търси кого да глътне*“ (1 Петр. 5:8); „*Който прави грях, от дявола е, защото от край време дяволът съгрешава. За това се и яви Син Божий, за да разруши делата на дявола.*“ (1 Йоан 3:8). Ако дяволите вършат Божията воля, както твърди Дънов, защо е трябвало Божият Син да им разрушава делата? Но ние разбираме симпатиите на Дънов към делата на дявола, защото и той самият върши много от неговите дела.

По подобен начин Дънов възхвалява и ада: че там слизали само героите. Интересно тогава, кой трябва да отиде в рая.

„Ако се слезе в ада, ще се почувствате десетки хиляди килограма по-тежки. Само героите слизат в ада – така е описано и в гръцката митология. И в ада има ценни работи – има население, което живее там и е със съзнание, че това място е тяхно. Който слезе там, трябва да вземе формата им. Адът е като една смет, струпвана от двадесет и повече години, която вече се разлага и гние; който оценява сметта,

---

⁷⁷ Дънов, П. Сила и ..., т.2. Пос. съч., с.296.

⁷⁸ Пак там, с. 14

⁷⁹ Дънов, П. Интуицията – гласът на душата. Пос. съч., с.71.

⁸⁰ Дънов, П. Заветът на любовта, т.2. Пос. съч., с.60.

ще се възползва, а който не я оценява, ще казва, че това е боклук непотребен.⁸¹

***

За невежественото съзнание всички религии си приличат. Именно това духовно невежество умело се използва от новите „учители“ на човечеството, за да могат те още повече да объркат съвременния човек, който и без това е вече духовно объркан. Новите учители са „пророци“ на една нова синкретична религия, в която можем да открием всичко друго, но не и автентичното учение на Христос, Спасителя на света. На теософи и езотерици им се привиждат теософия, окултизъм и езотеризъм навсякъде, дори там, където те съвсем не биха могли да бъдат. Думите на Б. Паскал „колкото е по-интелигентен човек, толкова повече своеобразие открива у другите хора, а за посредствения всички са еднакви“⁸², в нашия случай биха могли да звучат така: колкото е по-духовен човек, толкова повече разлики открива у многобройните религии, а за езотерика и за посредствения човек всички религии са еднакви.

С интерес отбелязваме, че теософите и „езотеричните християни“, които най-много настояват за обединението на религиите, точно те най-малко обичат да уточняват един „дребен“ детайл. На каква основа те желаят да стане това пагубно обединение? Очевидно теософите биха искали сливането на религиите да стане въз основа на теософските догми. „Няма религия по-висока от Истината“, гръмко викат те. Не толкова гръмко, но достатъчно разбираемо те казват: „Теософията е тази истина.“ И накрая, вече шепнешком, правят заключението: „Няма религия по-висока от нашия окултизъм.“⁸³

Последния извод, който можем да направим е, че повечето съвременни нехристиянски учения не са само естествени човешки

---

⁸¹ Дънов, П. Сила и ..., т.1. Пос. съч., с. 319.

⁸² Паскал, Б. Мисли. С., 2001, с.10.

⁸³ Вж Кураев, А. Сатанизм для интеллигенции, т.1. Москва, 1997, с.55.

заблуждения, а са плод на съвместната дейност между хора и паднали духове. П. Дънов и Ванга не са били само някакви заблудени хора, но са били и реални проводници на демонични сили. Това обяснява и тяхното голямо влияние върху хората (това важи повече за Дънов, който е имал естествените качества на лидер), обяснява защо думите им са съдържали в себе си една особена сила, която понякога почти хипнотично е влияела върху хора, незащитени от Божията благодат. Именно затова нека винаги помним, че само с Божия помощ можем истински да се предпазим от козните на злобата, само в Бога е нашето истинско прибежище и надежда.

И ако някой сега подигравателно попита, за кой Бог става въпрос, ние веднага ще отговорим: **ние вярваме единствено в Троицния Бог на християните!**

И затова отхвърляме окултния „бог“ на антихриста и неговите слуги.

Бог да ни пази от всичко фалшиво, измамно и пагубно!

Господи Иисусе Христе, Сине Божий, помилуй нас, грешните!
Амин.

